

УДК 821.111(417)'06-311.6
М15

МакДоннелл, Кейм

М15 Цей химерний світ. Книга 3: Любов розлучить нас / Кейм МакДоннелл; пер. з англ. О. Макарової. — Київ: Видавництво Букшеф, 2025. — 432 с.
ISBN 978-617-548-425-8

Кохання може бути по-справжньому небезпечним.

Шлюб і за найкращих часів буває непростим, а надто, коли один із вас мертвий.

Вінсент Бейнкрофт, запальний головний редактор «Цього химерного світу», ніколи не вірив, що його дружина померла. І, можливо, навіть попри переконливі докази її смерті, він має рацію. Але на що він готовий заради її порятунку?

Ганна Вілліс, асистентка шефа тижневика, не могла б обрати більш невдалий час для свого звільнення. Її рішення поновити стосунки з колишнім чоловіком-розпусником дивує колег не більше, ніж регулярне спілкування Бейнкрофта з померлою дружиною. Чи справді рішення Ганни поїхати до модного оздоровчого закладу є найкращим рішенням для всіх у цей непростий період?

Наче цього було замало, зникає один з колишніх колумністів газети — особливо дивний випадок, якщо зважити на те, що насправді його ніколи не існувало.

Летючі статуї, захоплені привиди, херувими-вбивці, розлучені шпаки, довірливі малинівки і, цілком можливо, кілька дуже зловісних змов — загалом, типовий тиждень для співробітників «Цього химерного світу».

Copyright © McFori Ink Ltd 2023

© Макарова О., переклад, 2025

© ТОВ «Видавництво «Букшеф», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-548-425-8

РОЗДІЛ 1

Усе випарувалося з голови Трістрама Блікера. Так буває з кожним, хто дивиться в дуло вогнепалу. У роті пересохло. Долоні спітніли. Він не спромігся на жодну притомну думку.

Трістрам не мав особливого досвіду в таких справах, але це точно була не звичайна зброя. Ствол не прямий, а з розтрубом, як у тромбона. Парубок не зводив очей з чорного отвору, очікував спалаху в темряві, що ознаменував би гучне завершення його тихого життя. Здавалося, ніби він зазірав у ніздрю дратівливого дракона. Такого, що може одним подихом перетворити людину на барбекю.

— Мені повторити запитання? — поцікавилися з іншого боку дула. Голос той здавався жахливо стомленим, наче Трістрам — щонайменше десята особа за цей день, у яку доводиться цілитися, і сам процес доволі виснажливий.

Губи Трістрама поворухнулися, але з них не злетіло жодного слова.

Той, хто цілився, пробурчав:

— Поганенько якось посувається.

Справа посувалася таки поганенько. За подібних обставин, згідно з кліше, життя мало пролітати перед очима, але у Трістрама було не так. Він раз по раз програвав подумки перші десять хвилин співбесіди, ніби мозок намагався досягнути, як до такого оце дійшло. Напевно, якоїсь миті він зробив щось кричущо неправильно. Трістрам добре проходив співбесіди — усі так казали. Він був ста-

течний, умів говорити виразно й стисло. Хлопця попереджали, що цього дня варто очікувати неочікуваного, але досі йому здавалося, що він добре давав собі раду на крутих поворотах долі. А потім зненацька виявилось, що він дивиться в дуло цієї дивної рушниці.

— Запитання, — вкрай роздратовано повторив той, хто її тримав, — звучало так: до якої міри ви здатні витримувати тиск?

— Я... Я... — мимрив Трістрам.

— Забудьте. Гадаю, відповідь зрозуміла.

Трістрам насилу вловив звук, із яким у нього за спиною відчинилися двері. Потім якась жінка з жакетом скрикнула:

— Вінсенте!

— Я тут дечим зайнятий, Грейс.

— Це я бачу. Негайно поклади цю страхітливую рушницю.

Здавалося, що минуло дуже багато часу, перш ніж голова дракона відвернулася, натомість постала пика чоловіка, якому явно не завадило б прийняти душ, поголитися, нормально поїсти і з місяць поспати. Це той тип тримав Трістрама на прицілі — Вінсент Бейнкрофт, головний редактор «Цього химерного світу» й колишня легенда таблоїдного бізнесу.

Обличчя Бейнкрофта було тільки на дрібку приємнішим за дуло. Очі запали й потьмяніли. На мить повіки склепилися, й Трістраму подумалося: може, той редактор тепер засне?

Але його очі раптом знову розплющилися. Бейнкрофт був майстром у виконанні відразу кількох завдань: за одну секунду він примудрився покласти мушкетон біля себе, всміхнутися претендентові на вакансію і припалити цигарку.

Грейс — приязна й статечна темношкіра жінка з реценсії — вигулькнула в Бейнкрофта з-за плеча. В руці в неї була таця з двома кухликами й тарілкою печива.

— Перепрошую, Трістраме. Містер Бейнкрофт буває трохи...

— Проникливим, — закінчив Бейнкрофт.

Грейс насупилася.

— Це точно не те слово, яке я хотіла сказати.

— А я впевнений, що це воно, — Бейнкрофт підніс два аркуші, в яких Трістрам упізнав своє резюме. — Наш містер Блікер висуває свою кандидатуру на посаду помічника головного редактора в цій установі. Він має диплом з журналістики з відзнакою, виданий Лідським університетом, а також семирічний досвід роботи в різних часописах, які варіюються від національних газет до більш спеціалізованих журналів. Тут він мріє працювати через неозбувний інтерес до паранормальних явищ. Його портфоліо відверто видатне, а рекомендації так сяють, аж читачеві варто надягати захисні окуляри, щоб запобігти непоправному пошкодженню сітківки.

— Я знаю, — відповіла Грейс і додала кризь зуби: — Він ідеально підходить на посаду.

— Саме так, — із цими словами Бейнкрофт виставив руку з резюме Трістрама над кошиком для сміття біля столу й розтиснув пальці, а тоді невимушено струсив туди ж попіл з цигарки. — Моя думка така: якщо це схоже на гусака, ходить як гусак і гелгоче як гусак, то мені стає неймовірно цікаво, чому воно висуває свою кандидатуру на роль водного птаха, який обожнює хліб і без якого нам так гусово.

Грейс скривилася, а за мить похитала головою:

— Ні. Ти мене розчарував.

Трістрам кашлянув і з подивом відзначив, що до нього повернувся дар мовлення.

— Думаю, містер Бейнкрофт намагається сказати, що я занадто кваліфікований для цієї посади.

— Ні. Я нічого не намагаюся сказати. Я кажу прямо: ви ідеально кваліфіковані для цієї посади. Занадто ідеально. А тепер біжіть, поки я не втратив терпцю, й скажіть тим, хто вас підіслав: якщо вони ще раз спробують таке повернути, я цього легко не проковтну. До слова...

Бейнкрофт узяв зі столу пляшку ірландського віскі й налив добру порцію, але на добрій не зупинився й лив далі, поки вона з поганої не перейшла у смертельну.

— Це якесь непорозуміння, — Трістрам намагався говорити весело. — Ніхто мене не підсилав.

— Точно, — Бейнкрофт поплескав мушкетон. — Що ж, маєте час, поки я порахую до десяти, перш ніж вас пристрелю. А тоді, якщо за тиждень ніхто не почне шукати тіло, я принесу вашому трупові найширші уклінні вибачення.

— Вінсенте! — вигукнула Грейс. — Уже занадто, навіть як на тебе — а це вже щось та й значить.

— Чотири, — проголосив Бейнкрофт.

— О'кей, — сказав Трістрам. — Я зрозумів. Це така перевірка.

— Ніт. П'ять.

Трістраму не вдалося приховати гострої панічної нотки в голосі:

— А що сталося з цифрами від одного до трьох?

— Я сказав, що рахую до десяти, але не казав від скількох. Шість.

Трістрам глянув на Грейс.

— Він жартує, еге ж?

Пані так виразно знизала плечима, що чай перебився через вінця одного кухлика.

— Господь мені свідок: не можу за це поручитися.

— Сім.

Трістрам скочив на рівні.

— Та ви ненормальні!

Бейнкрофт підняв мушкетон.

— Хай мені пір'я в горлі поросте, але Чехов зробіть вас безгрішнішим за Грейс. Вісім.

— Я поскаржуся на вас у поліцію.

Бейнкрофт звів мушкетон і подивився на Грейс:

— Безгрішнішим, розумієш? Здається, гарно прозвучало.

— Ні, не гарно, — відповіла Грейс.

— Ти просто не розумієш жартів. Ось у чім твоя проблема. Дев'ять.

Трістрам розвернувся й стрімголов помчав до найближчого виходу. Дорогою нашттовхнувся на одну з численних куп книжок на підлозі й штовхнув двері головою. У поспіху вибіг зовсім не туди, звідки заходив, тому простягнувся на потертому килимі в кабінеті відкритого планування.

За столами сиділи троє людей і сьорбали чай із кухликів: пухкенький світлошкірий чоловік у картатому костюмі-трійці, чоловік східноазійської зовнішності, який кидав і ловив йо-йо, й темношкіра дівчина підліткового віку з фіолетовим волоссям, яка не відривала погляду від телефона. Трістрам вказав собі за спину — на кабінет Бейнкрофта:

— Це монстр!

У відповідь на його слова всі жваво закивали. Тоді пухкенький джентльмен у костюмі-трійці звернувся до колег:

— Мушу зауважити: це нове печиво дещо сухувате.

РОЗДІЛ 2

Грейс розгорнула записник на чистій сторінці саме тоді, коли Бейнкрофт упав у крісло, яке традиційно займав під час зборів. Жінці подумалося: якщо вони й далі втрачатимуть співробітників, невдовзі останні вже самі зможуть ходити до нього в кабінет, щоб йому не доводилося гнівно вивалюватися в хурдигу.

— Що ж, — заговорив Бейнкрофт, — нехай почнеться парад бездарності, чи як? Грейс, з тебе офіціоз, будь ласка.

Вона заговорила, паралельно записуючи:

— Щотижневі редакторські збори. Присутні: співробітники редакції «Цього химерного світу».

— Ті, що залишилися, — буркнув собі під ніс Окс, і далі гойдаючи йо-йо.

— Що-що? — гаркнув Бейнкрофт.

— Я лише вказав на те, що тут зібралися тільки ті, хто залишився. Відколи ми втратили Ганну.

— Втратили? Ми її не втрачали, — відповів Бейнкрофт. — Її не притиснуло диваном. Вона звільнилася з редакції та помчала до блудного фалоса, з яким нібито мала розлучатися.

— Однак чому? — запитав Реджі, поправляючи жилетку.

Бейнкрофт роздратовано сплеснув руками.

— За останні три тижні ми вже кілька разів усе це обговорювали. Вона просто сповістила мене, що йде, після чого пішла. Здається, вам усім важко поєднати дві події, які аж кидаються у вічі.

— Але що ти їй сказав? — запитала Стелла.

— Це тут до чого?

Вона відвела фіолетове волосся з очей.

— До того, босе, що в тебе є тенденція говорити страшно неприємні речі, й вона в тебе така ж непереборна, як у інших людей — тенденція дихати.

Бейнкрофт скося зиркнув на дівчину.

— І водночас мене чомусь бачать таким собі люб'язним миленьким босом, якому на зборах може висувати претензії журналістка-учениця, й при цьому остання все одно очікує, що наприкінці робочого дня ще матиме роботу.

— Ти не мож' мене звільнити. У тебе й так персоналу замало. Я зараз друга в черзі на посаду помічника головного редактора.

— Зажди-но, — Окс вказав спершу на себе, а потім на Реджі. — А це котрий з нас, на твою думку, в цьому списку нижче за тебе?

— Обоє, — відрубав Бейнкрофт і знизав плечима. — Номер один — явно Грейс.

На саму думку про це Грейс відчула слабкість.

— Не смій, — застерегла вона. — Може, варто просто зателефонувати Ганні й перепросити?

— За що?

— За все, — відповіла Стелла.

— За що завгодно, — підказав Окс.

— За те, що ти такий, — підбив підсумок Реджі.

— Що ж, — Бейнкрофт подався вперед. — По-перше, ви всі петляєте небезпечно близько до заколоту. По-друге, доводжу до вашого відома, що я намагався додзвонитися до Ганни. Поспішу запевнити, що не з метою перепросин, а лише щоби перевірити, чи не отямилася ця жінка. Проте мене щоразу спрямовувало на голосову пошту.

Він обвів усіх присутніх поглядом.

— Може, комусь із вас більше пощастило в спробах зв'язатися з нею?